
Derviş ve tilki kıssası

Dervişin biri ormanda gezerken topal, hasta bir tilki gördü, hayrete düştü. 'Nasıl yaşar bu hayvan, ne yer ne içer?' Diyerek, Allah'ın Lûtfu'na hayran oldu.

Derken bir aslan çıkageldi, ağzında bir çakal leşi taşıyordu. Bu güçlü hayvan avının bir kısmını yedi, karnı doyunca kalanını bırakıp gitti. Tilki artığa doğru sürünerek yaklaştı ve afiyetle yiyip karnını doyurdu.

Tilkinin yiyeceğinin ayağına geldiğini gören Derviş, kendi kendine: 'Bir tilkinin rızkını ayağına gönderen Allah, benimkini neden göndermesin? Diyerek, çalışmasına gerek olmadığını, bir köşeye çekilip oturabileceğini düşündü.

Düşündüğü gibi de yaptı: Mağaranın birine çekilerek ebedi itikâfa niyet etti. 'Rızkım Allah'ın görünmeyen hazinesinden gelir, gayret etmem gerekmiyor. Diyerek beklemeye başladı.

Bekledi, bekledi... Ne gelen ne giden... Günler geçip gitti. Derviş zayıfladı, eridi, bir deri bir kemik kaldı. Gücsüz ve bitkin bir haldeyken, bulunduğu mağaradan bir ses geldi:

Ey tembel adam! Diyordu ses, kendini topal bir tilkiye benzeterek neden miskin, miskin oturuyorsun? Kalk! Yırtıcı aslan ol. Başkasının artığına göz dikmeyi bırak. Sana yakışan başkasının artıklarını yemek değil, başkalarına artık bırakmaktır.

Gücüyle aslan gibi olan, başkasından yiyecek bekler mi? Haydi kalk! Kolları sıva. Çalış ve rızkını kazan. Hem kendin ye, hem muhtaçlara yedir.